

да приготви топла пилешка чорба, яйца съ сланинка да опраже, та дори и баница да опече. Колко мило и трогателно бѣше всичко това! И когато погледътъ ми се спрѣ по чиститѣ паници и сахани — едни сложени по трапезата, а други наредени върху полицата; хубавитѣ тъкани нашенски килимчета, съ които тукъ-тамъ бѣха украсени стенитѣ; когато слушахъ нашата речъ, изговаряна много по-чисто и правилно, азъ се увѣрихъ, че съ заслуженъ възторгъ съмъ пѣлъ до спукване на гърдитѣ „О, Добруджански край“ . . .

Вкусната вечеря, която и до днесъ не мога да забравя, идваше къмъ края си, но дѣдо Юрданъ постоянно ни подканяше, да не би нѣкой да остане гладенъ. Неговитѣ грижи бѣха повече отъ бащински. Баба Юрданица разправяше за преживѣнитѣ ужаси, безпокоеше се за сждбата на другитѣ си синове, жалѣше и насъ, виждайки ни млади, напети, оставили далечъ своитѣ близки и току почна да плаче.

— Я, Гинче, изпѣй ни сега нѣкоя пѣсень, — обърна се дѣдо Юрданъ къмъ една отъ снахитѣ си. — Времената искатъ пѣсень, а не плачъ. . .

Гинка не закѣснѣ да изпълни желанието на свекъра си. За да пѣе тя — това не бѣше току така. Гинка имаше соченъ, мелодиченъ гласъ, и младата снаха, като погледна малко